

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -εῖα.
 Ἀσφόμελος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Μὲ το' ἀσφε-
 διλῆς δὲ γάνουν μεσοδόκια (δι' ἀνεπαρκῶν μέσων δὲν γί-
 νονται σημαντικά ἔργα) Κρήτ.

ἀσφοδελῆς ὁ, ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆς Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -εῖα.
 Τόπος ἐνθα φύονται ἀσφόμελοι.

ἀσφοδελῆλι τό, ἀμάρτ. ἀσπιλ'δέλλ' Ἰμβρ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος.
 Μικρὸς ἀσφόμελος.

ἀσφοδελένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσφεδίλῆνιος Κρήτ.
 (Βιάνν.) κ. ἀ. ἀσφεδριλένιος Μύκ. ἀσφεδρουλένιος Κρήτ.
 (Σητ. κ.ἀ.) ἀσπιλ'δέλιους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ένιος. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀσφόμελινος.

Ὁ ἐκ ξύλου ἀσφοδέλου κατασκευασθεὶς καὶ συνεκδο-
 χικῶς ὁ μὴ πολύτιμος ἐνθ' ἄν.: Μύλος ἀσφεδριλένιος Μύκ.
 || Ἀσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικὴ ἦτον ἀσφεδρουλένια,
 μὰ τούτηνιὰ ἡ-γ-ῶστερη εἶναι μαλαματένια
 Σητ.

ἀσφοδέλι τό, πολλαχ. ὀσφόμελι Πβλαστ. Ἀργῶ 194
 ἀσφοδίλι ΛΜαβίλ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 207 — Λεξ.
 Δημητρ. ἀσποδρίλι Χίος ὀσποδρίλι Χίος ὀσποδίλι Χίος
 ὀσπερδούκλι Πελοπν. (Λάστ. Τριφυλ.) — Λεξ. Πρω. ὀσπερδού-
 κλι Πελοπν. (Αἴγ.) ἀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι
 Κεφαλλ. ὀσπερδούγλι Κεφαλλ. ὀσπουρδούκλ' Θράκ.
 (Μάδυτ.) ὀσπουρδούκλ' Θράκ. (Αἴν.) ἀσπερδούκλι Πε-
 λοπν. (Μάν.) ὀσπερδούκλι Εὐβ. (Κύμ.) Ἰθάκ. Πελοπν.
 (Λακων.) Χίος ὀσπιδούκλ' Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος κατὰ τύπ. ὑποκορ.
 Τὸ φυτὸν ἀσφόμελος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πουήμ.
 ...Ἐγὼ κ' ἡ ἀγάπη μου ποθοῦμε
 νὰ πάμε κεῖ ποῦ ἀνθίζουν τ' ἀσφοδέλια

ΜΤσιριμώκ. Ὡρες δειλιν. 74

Διαβαίνοντας λιβάδια ἀπὸ ἀσφοδίλι
 ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'ς τοῦ Ἀσποδρίλη
 καὶ ὡς τοπων. Χίος.

ἀσφοδελιάζω ἀμάρτ. ἀσφεδρουλιάζω Κρήτ. (Σητ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελι.
 Πληροῦμαι ἀσφοδέλων: Ἐσφεδρούλιας ὁ τόπος.

ἀσφοδελίδα ἡ, ἀμάρτ. ὀσπορδαλίδα Χίος.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.
 Εἶδος ἀσφοδέλου.

ἀσφοδελίτσι τό, ἀμάρτ. ὀσπουρτουλίτσι Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -ίτσι.
 Ἀσφόμελος, ὁ ἰδ.

ἀσφόμελος ὁ, ἀμάρτ. ἀσφοδέλος Λεξ. Δημητρ. ἀ-
 σφόντιλος ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Δημητρ. ἀσφόμελος ἀγν.
 τόπ. ἀσφόντιλος Ἀμοργ. Ρόδ. ἀσφόμελος Κρήτ. ἀ-
 σφόμελινος Κεφαλλ. ὀσφόμελινος Κεφαλλ. ἀσφόμε-
 λινος ΠΓεννάδ. 157 ἀσφόμελινος Κέρκ. — Λεξ. Πρω.
 ὀσφόμελινος ΠΓεννάδ. 157 — Λεξ. Πρω. ὀσφόμελινος
 Ρόδ. ὀσφόμελινος Πρω. (Ἀρτάκ.) ἀσφόμελινος Μύκ.
 ἀσφόμελος Κῶς ἀσφόμελος Θράκ. ἀσφόμελος Κάλυμν.
 Κῶς ἀσφόμελος Λέσβ. Λήμν. ἀσφόμελος Λέσβ. Ρόδ.
 Χίος ἀσφόμελος Ρόδ. ἀσφόμελινος Ρόδ. (Σάλακ.)
 ἀσφόμελος Λέσβ. ὀσφόμελινος ΠΓεννάδ. 157 ἀ-
 σφόμελινος Σαμοθρ. ὀσφόμελινος Κύπρ. (Γερμασ. κ.ἀ.)

ἀσφόμελος Ἰκαρ. ἀσφόμελινος Ἰκαρ. Πάτμ. Τήλ. ἀ-
 σφόμελος Κάρπ. Τήν. ἀσφόμελος Σῦρ. ἀσφόμελος Ἰμβρ.
 ἀσφόμελινος Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κύθηρ. Παξ. ἀσφόμελινος
 Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀσφόμελινος Ρόδ. ὀσφόμελινος
 Κέρκ. ἀσφόμελινος Ἰθάκ. ὀσφόμελινος ἡ, ΠΓεννάδ.
 157 ὀσφόμελινος Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀσφόμε-
 λινος Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ὀσφόμελινος Ἀττικ. Κέρκ. ΠΓεν-
 νάδ. 157 ὀσφόμελινος Πελοπν. (Λακων.) ἀσφόμελινος
 Πελοπν. (Λακων.) ὀσφόμελινος ΠΓεννάδ. 157.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσφόμελος, παρ' ὁ καὶ ὀσφόμελος.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν λειριειδῶν (liliaceae)

1) Τὸ φυτὸν ἀσφόμελος ὁ μικρόκαρπος (asphodelus
 microcarpus) τοῦ γένους τοῦ ἀσφοδέλου (asphodelus)
 ἐνθ' ἄν.: Φρ. Σὺν ἀσφόμελινος εἶναι (πολὺ ἰσχνὸς) Μύκ.
 Συνών. ἀσφόμελινος, ἀσφόμελινος, ἀσφόμελινος. 2)
 Τὸ ὀρνιθόγαλον τοῦ Διοσκορ. Περί ὕλης ἱατρικ. 2, 173
 (ἔκδ. Kühn σ. 285) τοῦ γένους τοῦ ὀρνιθόγαλου (ornitho-
 galum), ἦτοι ὀρνιθόγαλον τὸ ναρβονικὸν (ornitho-
 galum narbonensis), συνών. ἀσφόμελινος, καὶ ὀρ-
 νιθόγαλον τὸ σκιαδοφόρον (ornithogalum umbellatum),
 συνών. ἀσφόμελινος Β 3. [**]

ἀσφουγγάριστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφουγγάριστα πολ-
 λαχ. ἀσφουγγάριστα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφουγγάριστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σφουγγαρίσει, νὰ ἔχη πλύνει δι' ὕδα-
 τος καὶ ψήκτρας σύνηθ.: Ἐχω ἀσφουγγάριστα ἀκόμα.

ἀσφουγγάριστος σύνηθ. ἀσφουγγάριστος πολλαχ.
 ἀσφουγγάριστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσφουγγάριστους πολλαχ. βορ.
 ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγαρίστος
 <σφουγγαρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς δι' ὕδατος καὶ σπόγγου ἡ ψήκτρας
 ἐνθ' ἄν.: Ἀσφουγγάριστη σκάλα. Ἀσφουγγάριστο πάτωμα
 -σπίτι κττ. Ἀσφουγγάριστο μάρμαρο-τραπέζι κττ. σύνηθ.

ἀσφούγγιστος ἐπίθ. ἀσφούγγιστος Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
 ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.) ἀσφούγγιστος Πόντ. (Τραπ.) ἀσφούγγιστος Πόντ.
 (Ὀφ.) ἀσφούγγιστος Ρόδ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
 ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούγγιστος πολλαχ. ἀσφούγγιστος
 Ἰμβρ. ἀσφούγγιστος Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.
 ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. ἀσφούγγιστος
 Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσφούγγιστος Πελοπν. (Μαν.) — Λεξ. Δημ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *σφουγγιστός
 <σφουγγίζω.

1) Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀ-
 σφούγγιστα μαχαιροπήρουν-πιάντα κττ. Ἀσφούγγιστα δάκρυα.
 Χέρια ἀσφούγγιστα πολλαχ. Τὸ παιδὶν ἀσφούγγιστον ἐν Τραπ.
 Ἐνίφτα καὶ ἀκόμαν ἀσφούγγιστος εἶμαι αὐτόθι. Ἀσφούγγιστο
 ἐν ὁ πρόσωπο μ' Ὀφ. Συνών. ἀσφούγγιστος 3. 2)
 Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ σαρώθρου, ἀσάρωτος Πόντ.
 (Χαλδ.): Ἐφέκεντ' ὀσπίτ' ἀσφούγγιστον. Συνών. ἀσφούγγισ-
 τος, ἀσφούγγιστος 1, ἀσάρωτος, ἀσφούγγιστος 1,
 ἀσφούγγιστος Α 2, ἀσφούγγιστος. 3) Ἐπὶ φούρνου, ὁ
 μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρακας πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν
 ἄρτων Ἰμβρ.: Ἐχον ἀκόμα δὸν φούρνου ἀσφούγγιστον.
 Συνών. ἀσφούγγιστος 1, ἀσφούγγιστος 3.

ἀσφράγιστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀσφράγιστα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσφράγιςτος.

Ἄνευ σφραγίδος, χωρὶς σφράγισμα.

ἀσφράγιςτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀσφράγιςτος ἐνιαχ.
 Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσφράγιςτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων σφραγίδα, ὁ μὴ σφραγισμένος ἐνθ. ἀν.: *Ἐγγραφο ἀσφράγιστο. Πρόσφορο ἀσφράγιστο σύννηθ.* 2) Ὁ μὴ κεκλεισμένος μὲ σφραγίδα, ἀνοιχτὸς ἐνθ' ἀν.: *Γράμμα - δέμα - φάκελο ἀσφράγιστο. Ἀσφράγιστο κουτί - μπουκάλι κττ. σύννηθ. Συνών. ἀβούλλωτος 2.* 3) Ὁ μὴ ἐμφραχθεὶς διὰ στερεοῦ μίγματος, ἐπὶ ἐφθαρμένου ὀδόντος σύννηθ.: *Δόντι ἀσφράγιστο.*

ἀσφυξία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἀσφυξία*.

1) Ἡ παῦσις τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπνοῆς δι' ἔλλειψιν ὀξυγόνου, περισσεΐαν ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἢ τοξικῶν ἀερίων ἢ δι' ἐμφραξιν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων σύννηθ.: *Ὁ δεῖνα ἔπαθε - πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.* 2) Στενοχωρία ἐκ συνωστισμοῦ εἰς κλειστὸν χώρον σύννηθ.: *Μᾶς ἐπῆσσε ἀσφυξία ἐδῶ μέσα. Ἦταν κόσμος πολὺς, ἀσφυξία.*

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (I) πολλαχ. ἀσφύριστος *Λεξ. Περίδ. ἀσούριχτους Μακεδ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω.

1) Ὁ μὴ συριχθεὶς ἐνθ. ἀν. 2) Ὁ μὴ καταγελασθεὶς πολλαχ.

ἀσφύριχτος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀσπύριχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφυριχτός < σφυρίζω = σφυρηλατῶ.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν τελευταίαν διὰ σφυρηλασίας ἐπεξεργασίαν, ἐπὶ χαλκίνου σκεύους: *Τὸ χαλκὸν ἀκόμαν ἀσφύριχτον ἐν' (χαλκὸν = καζάνι).*

ἄσχετα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄσχετος*.

Ἀσχέτως, ἀνεξαρτήτως: *Μιλάει ἄσχετα μὲ τὴν ὑπόθεσι.*

ἄσχετος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄσχετος*.

1) Ὁ μὴ ἔχων σχέσιν πρὸς τι, ὁ ξένος πρὸς τι: *Αὐτὸ ποῦ λές εἶναι ἄσχετο μὲ τὸ ζήτημα. Ἀσχετο τί θὰ κάμω ἐγὼ (ἄλλο ζήτημα κτλ.)* 2) Ὁ μὴ συναναστρεφόμενος πρὸς τινα, ὁ μὴ ἔχων κοινωνικὰς σχέσεις: *Εἴμαστε ἄσχετοι μὲ τοὺς γείτονές μας - μὲ τὴ δεῖνα οἰκογένεια.*

ἀσωθύρυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουθύρυστους Λέσβ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωθύρυστος < σωθύριάζω.

Τόπος ἀπερίφρακτος, ἀκατάλληλος νὰ γίνῃ σωθύρι, ἦτοι περιτειχισμένον κτῆμα.

ἀσωλάγυστος ἐπίθ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωλαγυστος < σωλαγιάζω.

Ὁ μὴ ἡσυχάζων. Συνών. ἀσύχαστος 1.

ἀσώματος ἐπίθ. Προπ. (Μηχαν.) ἀσώματοι οἱ, σύννηθ. Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀσώματος*.

1) Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ὁ ἄνευ σώματος Προπ. (Μηχαν.): *Αἶνιγμ. Ὁρατὸς κί ἀσώματος ἀπ' τὴ γῆ σηκώνεται κί ἀπάνω ἀνεβαίνει (ὁ ἀτμός) Μηχαν.* 2) Πληθ. οὐσ., οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν σύννηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσώματος Κάρπ. Κρήτ. Κύپر. Κῶς Λέσβ. Πάτρ. Ρόδ. Χίος Ἀσώματος Λέσβ. Σκίαθ. Ἀσώματος Σκυρ. Ἀσώματοι Αἴγιν. Κρήτ. Ἀσώματα Μακεδ. Ἀνεσώματος Χίος (Ὁλυμπ.)

ἀσωντύμαστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωντυμαστος < σωντυμάζω.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐνδοθεν ἐπένδυσιν, ὁ μὴ ἔχων ἀσάρι: *Φόρεμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀσάριωτος, ἀσωπάν- νιστος, ἀφοδράριστος.* 2) Ὁ μὴ περιβεβλημένος ἔσωθεν μὲ σινδόνα: *Πάπλωμα ἀσωντύμαστο. Συνών. ἀκα- πλάντιστος 1, ἀσεντόνιστος.*

ἀσωπάννιστος ἐπίθ. *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σωπαννιστος < σωπαννιάζω.

Ἀσωντύμαστος 1, ὁ ἰδ.

ἀσώπαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσώπαστος*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Χωρὶς σιωπὴν, ἀσιγήτως.

ἀσώπαστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσώπαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσώπαστος Ἡπ. ἀσώπαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώπαστος < σωπάζω.

1) Ὁ μὴ σιωπῶν, ἀσιγήτος σύννηθ.: *Ἀσώπαστος ἄνθρω- πος, ποτὲ δὲ σωπαίνει σύννηθ. || Ἀσμ.*

Σιγὰ κ' ἐσεῖς, ἀσώπαστα τρελλοχελιδονάκια

Μύκ. — Ποίημ.

Ὑπνος βαθὺς ἐκοίμισε τ' ἀσώπαστό μου κλάμα

ΜΖώτ. Ἀφιέρ. 16

Καὶ τῆς κρυφῆς λαχτάρας μου ἡ ἀσώπαστη φωνή

ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 5. β) Ὁ διαρκῶς κλαυθμυρίζων, ἐπὶ νηπίου *Λεξ. Δημητρ.*: *Βγάνει δόντι κ' εἶναι ἀσώπαστο.*

γ) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σιωπήσῃ Νάξ.: *Θὰ σὲ κάνω ἀσώπαστο 'ς τὸ ξύλο!* 2) Ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος πολλαχ.: *Ἀσώπαστος ἀέρας. Ἀσώπαστη βουὴ πολλαχ. Ἐχτρα ἀσώπαστη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 16 — Ποίημ.*

Γνώρισα μὲ θλίψι μέσα μου, | θλίψι ἀσώπαστη, μεγάλη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 50.

ἀσώρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀσέρευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρευτος < σωρεύω, παρ' ὁ καὶ σερεύω.

Ὁ μὴ περισυλλεχθεὶς, ὁ μὴ συναχθεὶς, ἀσύννακτος ἐνθ' ἀν.: *Ἀσώρευτη σταφίδα Λεξ. Δημητρ. Βελανίδι ἀσώ- ρευτο αὐτόθ. Ἐρρόξαν τὰ μῆλα ἐπουκὰ 'ς σὸ δέντρο τδαὶ τδεῖνταν ἀσώρευτα Ὁφ. Τὰ σταφύλᾱ - τὰ οὔκα - τὰ φασούλᾱ ἀσώρευτα εἶν' Κερασ. Ἐκδύνεν τὸ σ'τάρ' κί ἀκόμαν ἀσώρευτον ἐν' (ἐκδύνεν = ἐξεχύθη) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυμμά- ζευτος 1.*

ἀσώρυστος ἐπίθ. *Λεξ. Δημητρ.* ἀσώρυστους Μακεδ. ἀσώρυστος *Λεξ. Δημητρ.* ἀσώρυγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σώρυστος < σωρίζω.

1) Ὁ μὴ συλλεχθεὶς εἰς σωρόν, ὁ μὴ συσσωρευθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Εἶνι ἀσώρυγους οὐ καρπὸς Αἰτωλ. Τό 'χου ἀσώ- ριγους τοῦ σ'τάρ' αὐτόθ.* 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ συγκεντρώσῃ λόγῳ τοῦ πλήθους *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀσώρυστος πλοῦτος.*

ἀσωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀσωσὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσωσιος*.

Ἀπερισκεψία, ἀναισθησία: *Μὲν ἀσωσὰ ποῦ τὴ σηκώ- νεις, καμένη! Ὅλον ἀσωσὲς κάνει.*

ἄσωστος ἐπίθ. σύννηθ. ἄσωστους βόρ. ἰδιώμ. ἄσω- τος Βιθυν. Δαρδαν. Κωνπλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — Μποῆμ Ζωγραφ. 9 — *Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.* ἄσωστους Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

